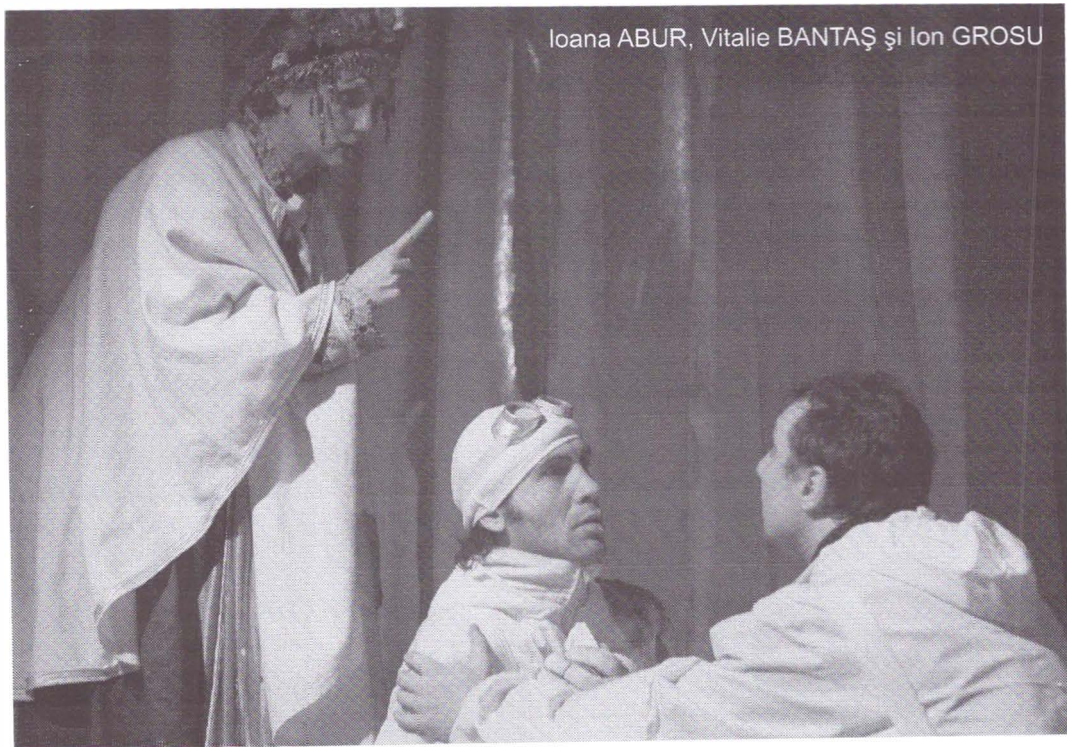

La ArCuB

„Sentimentalul vremurilor noi”, așa îl califică Marina Davâdova pe Evgheni Grișkoveț în prețioasa ei carte *Sfârșitul unei epoci teatrale*. Curajul de a se juca pe el însuși, de a-și supraestima eul i se pare criticului marca distinctă a acestui tânăr dramaturg rus din generația fraților Presniakov, a lui Vasili Sigarev. După *Orașul*, piesă reprezentată într-un spectacol foarte intens la Teatrul ACT, *Iarna*, pe care ne-o propune cu sensibilitate, în premieră pe țară la ArCuB, Eliza Bercu-Bodeanu în calitate de regizoare și grupul ei de colaboratori, este o altă ocazie de a cunoaște chipurile „eroului liric” la care ține Grișkoveț. Tot fapte banale (*tipicitatea irepetabilă*), tot divagări pe un teritoriu de viață aparent neînsemnată, care ajută însă la cunoașterea de sine, găsim și în *Iarna*. Doi soldați într-o misiune pe timp de iarnă mor înghețați, visând frumos la tot felul de întâmplări biografice, la fata pe care au iubit-o, la părinții care nu i-au înțeles, la camarazi, la ultima țigară. Luăm parte la această misterioasă trecere sub veghea unui personaj de basm, un fel de rusalcă pe care regizoarea o aduce în scenă într-un frumos costum rusesc. Actrița care o interpretează – Ioana Abur – îmbracă dezinvolt și înfățișarea celorlalte personaje feminine, în vreme ce Ioan Grosu și Vitalie Bantaș, în rolurile celor doi soldați, pendulează jucăuș între realitate și vis, păstrând ambiguitatea necesară situației. Scena decorată în alb, costumele protagoniștilor, la fel de imaculate, și fulgii de zăpadă care cad din pod sunt elementele de atmosferă la care recurge montarea în intenția de a ne câștiga pentru tema romantică a piesei. De parcă nici n-ar fi vorba despre moarte. (Doina PAPP)

ArCuB – Iarna de Evgheni Grișkoveț. Regia: Eliza Bercu-Bodeanu. Scenografia: Sanda Mitache. Efecte sonore: Radu Captari. Coregrafia: Violeta Captari. Cu: Ioana Abur, Vitalie Bantaș și Ion Grosu. Data premierei: 13 februarie 2008.

Ioana ABUR, Vitalie BANTAȘ și Ion GROSU

András VISKY, Vava ȘTEFĂNESCU, Attila KERESZTES

Decernări de premii la Teatrul Maghiar de Stat Cluj-Napoca

Miercuri, 6 februarie 2008, după spectacolul **Vinerea lungă** de András Visky la Teatrul Maghiar de Stat Cluj a avut loc decernarea a două premii importante: Premiul "Bánffy Miklós" și Premiul "Vlad Mugur". Specificul acestor premii este că se transmit an de an, de la un laureat la altul. Ceremonia decernării a fost condusă de directorul adjunct Attila Keresztes, care a precizat că este vorba despre cele mai importante premii ale trupei.

Premiul "Bánffy Miklós", fondat în 1992 și oferit în mod tradițional de Csaba Ambrus, este atribuit, pe baza votului secret al membrilor Consiliului Artistic al teatrului, celei mai bune prestații artistice din stagiunea precedentă. Premiul "Miklós Bánffy" i-a revenit anul acesta lui András Visky pentru aportul său ca autor și dramaturg al piesei **Vinerea lungă**. András Visky a afirmat că premiul îi este foarte important, a mulțumit colectivului artistic al teatrului, actorilor, precum și "îngerilor din spatele culiselor", deci tehnicienilor, care au făcut posibilă montarea pieselor sale la un nivel profesional ridicat. Visky a dedicat premiul lui Imre Kertész. Premiul a fost înmănat de către Andrea Kali, premianta din stagiunea trecută. Premianții

spectacol Alexandru Repan, prin interpretarea rolului Creon, ferită, cum spuneam, de patetism sau emfază, de excese de zel, chiar dacă, pe alocuri, virtuțile „mono-logului” riscă să fie pândite de monotonie.

Imaginea de ansamblu a spectacolului se conturează ca o geometrie sobră, fără note explicativ-ostentative sau „artificii” regizorale menite să epateze. Ea ne-a amintit de un alt spectacol al aceluiași director de scenă, conceput într-o cheie similară, din „tăieturi” abrupte, *Fernando Krapp mi-a scris această scrisoare* de Tankred Dorst, realizat la Teatrul „Ioan Slavici” din Arad, care a obținut Premiul cel mare în același amintit Festival al dramaturgiei contemporane. Poate că spectacolul de la „Nottara” nu va pune la grea încercare mințile vreunui juriu de concurs, dar asta nu înseamnă că el nu va avea o soartă bună în dialogul cu iubitorii teatrului. Căci, din fericire, spectatorii obișnuiți nu sunt atât de grăbiți spre a descoperi numai capodopere ori, dimpotrivă, eșecuri de mari proporții, menite să bucure gura târgului.

Teatrul „Nottara” – Antigona de Jean Anouilh. Regia: Claudiu Goga. Scenografia: Horațiu Mihaiu. Muzica: George Marcu. Coregrafia: Roxana Colceag. Cu: Gabriela Crișu (*Antigona*), Alexandru Repan (*Creon*), Victoria Cocias (*Crainicul*), Crenguța Hariton (*Ismena*), Lucian Ghimiși (*Hemon*), Luminița Erga (*Doica*), Rareș Stoica (*Consilierul*), Alexandru Jitea (*Primul paznic*), Mircea Teodorescu (*Al doilea paznic*), Elena Țuțulan (*Eurydice*). Data reprezentației: 28 septembrie 2008.

Mircea MORARIU

Scăderea ratingului de ființă

Există o anumită categorie de texte de literatură dramatică, și nu numai, care câștigă prin depărtarea în timp de vremea la care au fost scrise. Altele, dimpotrivă. În această a doua categorie mi se pare că se încadrează piesa ***Un caz clinic*** a italianului Dino Buzzati. Ea a intrat în circuitul repertorial aureolată nu doar de atuu de a aparține unuia dintre cei mai semnificativi scriitori italieni din secolul al XX-lea. Ci, de a fi fost scrisă la solicitarea marelui regizor Giorgio Strehler care, de altminteri, a și pus-o în scenă la celebrul Piccolo Teatro din Milano. De fapt, Buzzati și-a dramatizat propria nuvelă *Șapte etaje*, care i-a plăcut lui Strehler atât de mult încât și-a dorit să o vadă pe scenă. Povestea succesului din anii '50 a piesei devine încă și mai palpitantă dacă adăugăm că Albert Camus, un scriitor mult mai îndrăgostit de teatru decât ne lasă să înțelegem cele patru piese ale sale, a tradus-o și adaptat-o în limba franceză, iar mai apoi s-a îngrijit de reprezentarea ei la Teatrul „La Bruyère”.

Buzzati nu e singurul mare om de litere care procedează la rescrierea unora dintre scrierile sale în proză spre a fi reprezentate pe scenă. Să ne amintim că majoritatea pieselor ionesciene sunt rezultatul unei asemenea operații. Camus a scris *Starea de asediu*, o versiune pentru scenă destul de îndepărtată de original a magnificului său roman *Ciuma*, la solicitarea lui Jean-Louis Barrault. Și exemplele ar putea continua.

Relatăată sec, povestea din *Un caz clinic* e destul de simplă. Un mare industriaș italian, pe nume Giovanni Corte, e prototipul ideal al omului de succes. Cu un program zilnic riguros pus la punct, cu o viață personală minimală perfect reglată, cu sentimentalisme fără importanță și raționalitate maximă, cu lovituri la bursă atent